

derom. — Tag Plads, Hr. Departementschef. — Og fortæl mig om hans Sygdom og Død. Det har været saa underligt for mig slet intet at vide.“

Men Departementschefen vilde ikke sætte sig. Den ligefremme Tone, som denne noget tvivlsomme Dame tillod sig overfor ham, fik ham til at stramme Munden, hvorved hans store, uskønne Underbid blev endnu mere fremtrædende.

„Jeg skulde som sagt ikke have ulejliget Dem, dersom jeg ikke havde haft en ganske særlig Anledning. Men jeg skal fatte mig i al Korthed. Deres Formodning om, at min afdøde Broder mere og mere havde fjærnet sig fra Dem ikke alene i bogstavelig Forstand men ogsaa med Hensyn til Anskuelser og Tænkemaade, synes — De vil forstaa, at jeg for mit Vedkommende maa sige det med Beklagelse — ikke at være helt rigtig. I hvert Tilfælde har han i sit Testamente, mod hvis Lovformelighed der dog kan rejses alvorlige Indvendinger, indsat Dem eller rettere Deres ... Deres Institution, eller hvad man nu skal kalde det ... til Universalarving. Da min Broder jo efterlader sig Børn, fødte i lovligt Ægteskab, er Testamentet i Virkeligheden ganske ugyldigt; men jeg har bragt i Erfaring, at der ikke fra Arvingerne eller deres Formynderes Side vil blive rejst Indvendinger imod, at hans sidste Vilje sker Fyldest. Det drejer sig om en Kapital paa en halv Snes Tusinde Kroner, om hvis Oprindelse jeg iøvrigt ikke ser mig i Stand til at oplyse noget. Jeg har fundet, at det var min Skyldighed personlig at underrette Dem derom. Ogsaa for af Deres egen Mund at erfare, om De overhovedet ønsker at modtage denne Gave.“

Jakobe Salomon stod ved Siden af en Stol og lænede sig med Albuen til dens Ryg. Hun var dybt greben. Ungdomsminderne strømmede ind over hende. Hun, hvem kun faa Mennesker havde set græde, kunde i dette Øjeblik ikke holde Taarerne tilbage.

„Hvorfor skulde jeg dog ikke modtage den?“ sagde hun stille. „Deres Broder og jeg var meget forskellige, og jeg har ofte tænkt paa, at jeg vist i Grunden kun daarligt har forstaaet en